

opusdei.org

Papa Francesc: "Cal pregar sempre sense defallir"

Durant l'audiència general de dimecres 25 de maig, el Papa explica la paràbola de la vídua que aconseguix que un jutge injust l'ajudi gràcies a la seva insistència.

25/05/2016

**La pregària font de misericòrdia
(cfr *Lc* 18,1-8)**

Estimats germans i germanes, bon dia!

La paràbola de l'Evangelí que acabem d'escoltar (Lc 18,1-8) conté una lliçó important: "*Cal pregar sempre sense defallir*" (v. 1). Per tant, no es tracta de pregar de tant en tant, quan em ve de gust. No, Jesús diu que "*cal pregar sempre sense defallir*". Ell dóna l'exemple de la vídua i el jutge.

El jutge és un personatge poderós, cridat a emetre un judici sobre la base de la llei de Moisès. Per tant, la tradició bíblica recomana que els jutges siguin gent temerosa de Déu, dignes de confiança, imparcials i incorruptibles (cf. Ex 18,21). Per contra, aquest jutge "*no tenia temor de Déu ni consideració pels homes*" (v. 2). Era un jutge injust, sense escrúpols, que no tenia en compte la Llei, que feia el que volia, d'acord al seus interessos. Per a ell acudeix una vídua cercant justícia. Les vídues, els orfes i els estrangers, eren els grups més vulnerables de la societat. Els

drets que els atorgava la llei es podien trepitjat fàcilment perquè, estant sols i sense ajuda, era molt difícil que es poguessin fer valer: una vídua pobra, allà, sola, ningú la defensaria, podien ignorar-la, ni tan sols fer-li justícia. Així també l'orfe, l'estranger, l'immigrant: en aquella època era molt fort aquest problema. Davant la indiferència del jutge, la vídua recorre a la seva única arma: continuar molestant-lo insistentment, presentant-li la seva sol·licitud de justícia. I amb aquesta persistència arriba a la meta. El jutge, de fet, en un moment donat l'escolta, no perquè el mogui la misericòrdia o la consciència; senzillament, admet: *"Aquesta viuda m'amoïna tant que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més"* (v. 5).

D'aquesta paràbola Jesús en treu una doble conclusió: Si la vídua era capaç de doblegar el jutge injust amb les

seves insistents demandes, més Déu, que és Pare bo i just. "*No farà justícia als seus elegits que clamen a ell de nit i de dia?*" No "*els tindrà esperant*", sinó que "*els farà justícia molt aviat*" (vs. 7-8).

Per això, Jesús ens exhorta a pregar "sense parar". Tots tenim experiència de la fatiga i el desànim, especialment quan les nostres oracions semblen ineficaces. Però Jesús ens assegura: a diferència del jutge injust, Déu respon de seguida als seus fills, encara que això no vol dir que ho faci en el temps i forma que ens agradaria. L'oració no és una vareta màgica! Ajuda a mantenir la fe en Déu, a confiar en ell, fins i tot quan no entenem la seva voluntat. En això, Jesús mateix -que pregava tant!- és un exemple. La Carta als Hebreus ens recorda que "*durant la seva vida mortal s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, i Déu l'escoltà per la seva submissió.*" (5.7) .

A primer cop d'ull, aquesta afirmació sembla inversemblant, perquè Jesús va morir a la creu. No obstant això, la Carta als Hebreus no s'equivoca: Déu ha salvat de fet Jesús de la mort, donant-li la victòria total sobre ella, però el camí recorregut per arribar-hi passa per la mateixa mort! La referència a la súplica que Déu ha complert es refereix a l'oració de Jesús a Getsemaní. Atacat per l'angoixa, Jesús prega al Pare perquè l'alliberi del calze amarg de la passió, però la seva oració està impregnada de confiança en el Pare i confia sense reserves a la seva voluntat: "*Però -diu Jesús- que no es faci com jo vull, sinó com tu vols*"(Mt 26,39). L'objecte de la pregària és d'importància secundària; el que importa per sobre de tot és la relació amb el Pare. Això és el que fa que la pregària transformi el desig i li doni forma d'acord a la voluntat de Déu, sigui la que sigui, ja que qui prega aspira en

primer lloc a la unió amb Déu, que és amor misericordiós.

La paràbola acaba amb una pregunta: "*Quan vingui el Fill de l'home, ¿trobarà fe a la terra?*" (V. 8). I amb aquesta pregunta tots estem advertits: no cal desistir de la pregària, fins i tot quan no hi ha resposta. És la pregària el que conserva la fe, sense ella la fe trontolla! Demanem al Senyor per una fe que esdevingui pregària contínua, perseverant, com la de la vídua de la paràbola, una fe que es nodreix del desig de la seva vinguda. I en la pregària experimentem la compassió de Déu, que com a Pare va a l'encontre dels seus fills ple d'amor misericordiós.

.....

cal-pregar-sempre-sense-defallir/
(11/04/2026)